

**МАЙКЪЛ
КОРИТА**

**СМЪРТТА
НЕ Е РЕШЕНИЕ**

РОМАН

Превел от английски
МИЛКО СТОИМЕНОВ

ОБСИДИАН
СОФИЯ

*На Бен и Джен: посвещавам ви историята
на това необикновено и смело семейство.*

1

Двамата мъже обикаляха около колата на Нина с оръжия в ръце, кръжаха като два сателита на смъртта, чиито орбити не се пресичаха.

Тя седеше, стиснала волана и вперила поглед напред. Сълзите по лицето ѝ бяха изсъхнали. Вече не трепереше, но челюстта продължаваше да я боли – толкова здраво бе стискала зъби. Наблюдаваше ги как се движат и ги чуваше какво говорят, но не казваше и дума. Знаеше, че няма смисъл. Те щяха да вземат решение, след което тя щеше да умре.

Всички го знаеха.

– Вдигни пушката и стреляй само веднъж – нареди по-високият.

Беше слаб, с руса коса, която стигаше почти до раменете му. В дясната си ръка държеше полуавтоматична пушка АР-15. Фаровете зад гърба му осветяваха моста и реката.

– Един изстрел? – попита другият.

Той беше с няколко сантиметра по-нисък и по-мускулист. Косата му бе подстригана съвсем късо като на кадет във военно училище, но спокойно можеше да мине за брат на по-високия. Двамата наистина много си приличаха – разликите бяха съвсем повърхностни,

колкото да предотвратят евентуални недоразумения. Мъжете се движеха като един, говореха като един, дишаха като един...

– Защо не изпразним пълнителите и не оставим само строшено стъкло и гилзи?

– Искаш касапница – въздъхна дългокосият. – Винаги си предпочитал хаоса дори когато можем да изпълним задачата чисто и прецизно.

Двамата отново се разминаха, всеки продължи в различна посока, без да удостои другия с поглед. Защото не откъсваха очи от Нина нито за миг.

Когато пътищата им се приближаваха, те ускоряваха крачка. Ако човек ги наблюдаваше, трудно би проследил едновременно и двамата. Трябваше да погледне наляво или надясно, а това означаваше да обърне гръб на единия или другия. Движенията им напомняха танц със сложна хореография.

Нина продължаваше да се взира в пътя.

– Това не е хаос – възрази късо подстриганият. – Това е послание.

Светлината на фаровете мятеше дългите им сенки отвъд напукания асфалт – превръщаше ги в свръхестествени фигури, които подскачаха по моста и повърхността на водата.

Нина облиза устни. Пръстите ѝ ту стискаха здраво волана, тук го отпускаха. Чакаше ги да вземат решение.

– Никой не е искал от нас да отправяме послания, поръчаха ни да я убием – каза дългокосият.

Гласът му беше напевен и ведър, почти весел. Той не изпускаше от поглед Нина, докато обикаляше около колата. Тя искаше да извърне глава, но не можеше. *Гледай право напред. Мине ли покрай теб, срещни погледа му и го остави да отmine.*

Докато всичко свърши. Докато дойде краят.

– Тогава един куршум в мозъка, а?

Сенките им се застъпиха. Нина долавяше свежия полъх откъм реката, единствения източник на прохла-

да в тази задушна нощ над Флорида. Намираше се на възможно най-пустото, най-самотното шосе, което някога бе виждала. На два километра зад гърба ѝ имаше табела, съобщаваща, че пътят е затворен, мостът също. Стълбът, на който бе закачена табелата, бе прерязан с трион в основата.

– Точно това бих направил – потвърди дългокосият.

Той спря по средата между фаровете и впери поглед в Нина. Вдигна дясната си ръка, а с нея и дулото на пушката. Прицели се. Облеченият в ръкавица показалец погали спусъка. Той изгледа Нина за миг, продължил сякаш цяла вечност, след което кимна.

– Чисто. Чисто и бързо.

– Трябва да има кръв – каза другият.

Нина не издържа и стисна очи.

– Прав си. И то повече кръв.

– Да, опасявам се, че е така.

Нина събра сили и отвори очи. По челото ѝ бе избила пот, студени капчици като при треска.

Двамата мъже стояха един до друг. Нина никога не ги бе виждала толкова отблизо. Не бяха застанали рамо до рамо, но ги разделяше не повече от една крачка. Реката течеше между сенките им. Никой от двамата не помръдваше, никой не проговаряше.

Водата ромолеше едва доловимо. В далечината пееха цикади. Чу се тих плисък. От някой алигатор сигурно.

– Ножът ти? – каза дългокосият.

Спътникът му извади нож от джоба си, отвори острието и му го подаде. Дългокосият свали дулото на пушката и тръгна към колата с бавна небрежна походка. Сякаш не бързаше за никъде. Спря до шофьорската врата, пресегна се и я отвори. Коленичи и вдигна очи към Нина.

Тя кимна. Не можеше да говори.

Мъжът въздъхна и опря пушката на задната врата. После, стиснал ножа, използва свободната си ръка, за

да отметне кичур коса от лицето си и да удостои Нина с поглед, който почти можеше да мине за нежен.

– Мога да го направя аз – каза той – или...

– Аз. – Думата напусна устните ѝ заедно с дъха ѝ. Нина си пое въздух, примигна и повтори, този път по-уверено: – Аз.

Дългокосият кимна. Другият бе излязъл от обсега на фаровете и наблюдаваше сцената от сенките.

– Уважавам решението ти – каза дългокосият, след което завъртя ножа с дръжката към Нина и ѝ го подаде.

Тя най-сетне пусна волана и хвана грубата каучукова дръжка с дясната си ръка.

Дългокосият се наведе и посегна към нея. Нина се отдръпна инстинктивно. Той зачака търпеливо. Тя протегна лявата си ръка към него, като се молеше безмълвно треперенето да изчезне.

Не се получи.

Мъжът хвана ръката ѝ, обърна я с дланта нагоре и прокара показалец по тънката синя вена, която започваше от китката ѝ и стигаше до основата на средния ѝ пръст.

– Режи дълбоко, напречно на вената, а не по продължението ѝ – посъветва я той. – Ножът е остър. Не е нужно да натискаш силно. И запомни, веднага размажи кръвта по облегалката за главата. Не искаме да объркаме нещо.

Сърцето на Нина затуптя три пъти по-бързо, а гърдите ѝ започнаха да се надигат и спускат в учестения ритъм на плиткото ѝ накъсано дишане. За миг ѝ се зави свят и тя се уплаши, че ще изпусне ножа. Откъсна поглед от него и извърна очи към реката, след което заговори сякаш на себе си.

– Хейли – прошепна Нина, облиза устни и продължи: – Ник...

Тя поднесе блестящото острие към меката част на лявата си китка, срязва кожата и го заби във вената. Не се съдържа и извика от болка, но дългокосият я подкани:

– По-бързо, по-бързо!

Тя се завъртя на седалката, поднесе ръка към облегалката за главата и задържа там отворената си длан като в отчаяна безмълвна молитва.

Кръвта потече свободно върху бежовата кожа, образувайки ручейчета, устремили се надолу. Замайването се върна и Нина понечи да отдръпне ръка, но дългокосият я стисна за лакътя.

– Още – каза тихо той. – Трябва да е повече, знаеш добре.

Така е, знаеше го. Хейли. Ник. Дъг. Нина затвори очи и кръвта продължи да тече. Хейли и Ник. Ник и Хейли. И Дъг. Дъг беше там. Дъг винаги щеше да бъде там. Нина сви пръсти в юмрук, раната се отвори още повече и кръвта потече по-обилно.

– Добре – кимна дългокосият.

Ръката ѝ изведнъж се озова в неговата и той постави лейкопласт върху раната ѝ. Движенията му бяха бързи и ловки, но едновременно с това нежни като на опитна медицинска сестра. Мъжът притисна лейкопласта и Нина отново почувства пулса в палеца си.

– Стани! – нареди той и я издърпа от колата.

Тя отвори очи, когато другият, онзи с късата коса, извади фенерче. Яркият лъч прониза мрака и освети бежовата кожа на седалката.

Струйките алена кръв грейнаха като рубини в мрака. Бяха най-тъмни по облегалката за главата, откъдето бяха потеглили надолу в търсене на свой собствен път. Кръвта бе повече, отколкото Нина очакваше да остави една-единствена срязана вена.

Светлината угасна.

Гласът на дългокосия проряза мрака.

– Не мисля, че това е достатъчно – изрече той със съжаление.

– Така ли?

Лъчът на фенерчето отново освети седалката.

– Да. Кръвта е където трябва, достатъчно е. Но си

мисля за него... той е виждал доста убийства. Екзекуции. Знаеш го много добре.

– Да.

– Смяташ ли, че кръвта ще го убеди, че си мъртва?

– Вероятно не.

Нина вдиша през носа и усети пулса си в раната, след което погледна първо единия, после другия. Сърцето ѝ отново учести ритъм.

– Коса – каза онзи, който приличаше на войник.

– И не само – добави дългокосият.

Коленете на Нина затрепериха, но тя не помръдна от мястото си. Положи усилия да овладее страха си и попита:

– Какво още?

Дългокосият въздъхна.

– Нещо по-убедително...

– И реалистично – добави партньорът му.

– Мисля, че един кичур... – продължи дългокосият.

– С част от това, върху което са закрепени космите – завърши мисълта му дългокосият.

– Какво? – примигна Нина.

– Кожа. Плът – отвърна дългокосият.

Лъчът на фенерчето остана зад гърба му и сините му очи потъмняха.

Нина се опита да овладее треперенето на коленете си, но отново ѝ причерня пред очите. Тя запристъпва от крак на крак, отвори уста и си пое глътка влажен въздух.

– Помисли си за куршума – каза ѝ дългокосият.

– Или за това, което е способен да причини – допълни партньорът му.

– Дори да не намерят и следа от теб, все пак трябва да остане нещо освен кръв.

– Парченце кост например. Би било идеално.

– Да, парченце кост би било идеално, но предвид обстоятелствата...

– Трудно ще го уредим.

– Именно – съгласи се дългокосият. – Ще се справим с това, с което разполагаме.

Двамата разговаряха, сякаш бяха сами на пътя, сякаш Нина не чуваше всяка една ужасна дума. Тя се вираше в тях, като погледът ѝ сновеше от единия към другия.

– Може ли аз? – попита дългокосият и вдигна ръка. Когато Нина не реагира, той се пресегна и очерта малка окръжност върху тила ѝ, като върхът на пръста му едва докосваше кожата ѝ. – Бих избрал точно това място. Знам, че предпочиташ да го направиш сама, и както вече казах, уважавам желанието ти, но при тези обстоятелства ще бъде по-лесно, ако...

Тя му подаде ножа с думите:

– Хейли, Ник, Дъг.

– Да, точно така. Мисли си за онова, което може да ти вдъхне кураж.

– Хейли, Ник, Дъг – повтори Нина.

Лейкопластът на ръката ѝ вече лепнеше от кръв. Тя коленичи с треперещи крака и неравният асфалт се впи в кожата ѝ през джинсите. Опита се да призове образите, от които се нуждаеше. Лицето на дъщеря си, на сина си, на съпруга си.

– Готова съм – прошепна Нина и наведе глава.

Дългокосият направи разреза толкова бързо, че тя не почувства почти нищо. За миг дори си помисли, че усещането не е чак толкова неприятно или болезнено.

И тогава той дръпна косата ѝ.

Беше едно-единствено бързо, ловко дръпване, но едва когато плътта ѝ се отдели, Нина осъзна, че той продължава да притиска ножа към главата ѝ, да реже и да повдига, докато дърпа.

Нина падна напред, опря ръце в асфалта и в гърлото ѝ се надигна вик, но в същия миг облечената в ръкавица ръка запуши устата ѝ и дългокосият прошепна в ухото ѝ:

– Шшшт! Шшшт! Не викай! За всеки случай!

Пред очите ѝ се спусна червено-черна пелена и тя припадна в ръцете на дългокосия тъкмо когато той подаваше кичура коса върху късче кожа на своя партньор в замяна на току-що разопаковано парче марля. Притисна марлята към главата ѝ и я задържа там, докато тя се съвземаше от болката.

Вторият пристъпи напред, мина покрай тях и Нина видя в ръката му късче от собствената си плът с размерите на монета от пет цента. Въпросната плът висеше от края на кичура като миниатюрен скалп. Мъжът го потопа в кръвта, която Нина вече бе проляла върху седалката.

– Побързай! – подкани го дългокосият.

Партньорът му извади пистолета, затъкнат в колана му, прицели се и стреля. Изстрелът би трябвало да отекне силно в ушите на Нина, но никакъв звук не бе в състояние да заглуши болката ѝ. Тя седеше на земята и притискаше марлята към главата си. Долови мириса на барут, примигна няколко пъти и видя дупката в облегалката.

Късо подстриганият прибра пистолета, отстъпи крачка назад и наклони глава настрани. После се наведе напред и побутна с показалец парчето от скалпа на Нина, докато то не зае желаното от него място.

– Не е идеално – обяви той.

– Обстоятелствата също не са идеални – отвърна дългокосият. – Времето ни притиска.

– И все пак... Онзи тип разполага с възможности. Дори местната криминалистична лаборатория да се хване на въдицата, той може да се усъмни. Може да реши да провери нещата лично.

– Това вече е наша работа. Ще го разубедим.

Партньорът му се усмихна така, че Нина се разтрепери цялата, каквито и усилия да полагаше да запази спокойствие.

Тези двамата бяха безчувствени и жестоки. Но тя се нуждаеше от хора като тях. Нуждаеше се и още как.

Дългокосият я пусна и отстъпи назад.

– На твое място бих носил бейзболна шапка известно време – каза ѝ той.

Нина опря длани на асфалта и се изправи с усилие. Зави ѝ се свят. Тя зачака. Погледът ѝ се избистри.

– Ключовете в колата ли са? – попита.

Дългокосият се усмихна. Вятърът развя русата коса над раменете му.

– Да. – Той кимна към реката и продължи: – От другата страна на моста. Не можеш да минеш с кола, но пеша няма проблем. Все пак те съветвам да гледаш къде стъпваш. Знам, че той трябва да си помисли, че си в реката, но ще бъде жалко, ако наистина се озовеш там.

Нина кимна. Погледна двамата мъже с техните ножове, оръжия и собствената ѝ кръв по ръцете им.

– Благодаря ви – каза тя.

– За нас беше удоволствие...

– ... да ти помогнем.

Нина погледна за последен път подгизналата от кръв облегалка със залепналия върху нея кичур, обърна се и закрачи в мрака.

Те я проследиха с поглед. Не казаха нито дума, докато тя не прекоси моста и шумът от двигателя не заглъхна в далечината.

– Щяхме да получим повече пари, ако му бяхме казали истината – изрече най-после дългокосият. – Така щяхме да приберем и нейните пари, и неговите.

– Да.

– Нямаме изгода, че я оставихме жива.

– Абсолютно никаква.

Двамата се обърнаха едновременно и погледнаха колата. По-ниският включи отново фенерчето. Кръвта проблесна. Кичурът коса с парченце от скалпа на Нина Морган висеше до дупката от куршума.

– Но ми е любопитно – каза първият.

– Дали ще успеем да пробутаме тази история ли?
Това се чудиш, нали?

– Именно.

– Действахме малко прибързано, но...

– Но се справихме прилично.

– Не е зле.

– Трябва да призная, че никак не го харесвам.

– Заради случката в Масатлан.

– Постави ни в ситуация, в която да се провалим.

– Едно е някой да реши, че може и без теб, друго е да те пожертва.

– Съвсем различно е.

– Така си е.

Настъпи тишина. Двамата продължиха да оглеждат колата.

– Ще си поискаме парите – каза дългокосият.

– Да позная ли какво ще стане? – отвърна партньорът му. – Няма да ни плати.

– Защото тя е в реката, а не трябва да бъде там?

– Именно. Той искаше да я види. Затова копелето няма да ни плати.

Дългокосият кимна замислено.

– В такъв случай единствените сигурни пари са тези на Нина.

– Освен ако не я предадем.

– Освен ако не я предадем.

– Но дори тогава...

– Той няма да остане доволен.

– Няма.

Дългокосият свали ръкавиците. Огледа колата.

– Това е експеримент – каза той. – Ще мине ли номерът?

– Ами да проверим.

– Защо не? – съгласи се дългокосият, извади мобилния си телефон и набра някакъв номер.